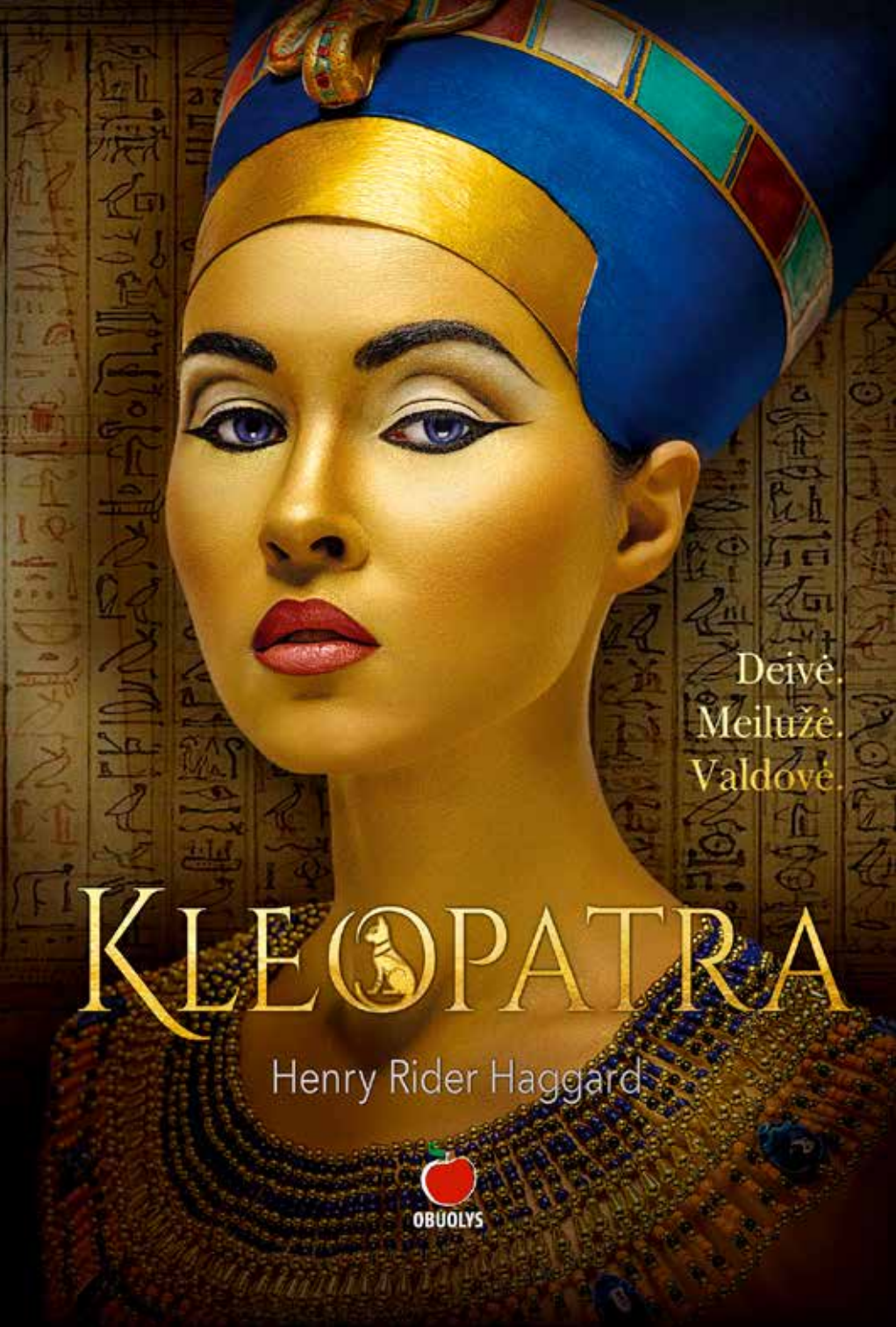

Deivė.
Meilužė.
Valdovė.

KLEOPATRA

Henry Rider Haggard

HENRY RIDER HAGGARD

KLEOPATRA

IR PASKUTINIS DIEVIŠKASIS
FARAONAS HARMACHIS,
IŠDAVĘS SAVO TAUTĄ

I–III DALYS

Romanas

Vertė
JONAS KAZĖNAS

IŽANGA

Viename tolimame už Abido šventyklos ir miesto esančių nykių Libijos kalnų slėnyje, spėjamoje Ozyrio deginimo ir laidojimo vietoje, buvo rastas kapas, kuriame tarp viso kito buvo ir keletas papiruso ritinių, kuriuose surašyta ši istorija. Pats kapas labai erdvus, ypač įdomus dėl vienos gilios šachtos, kuri iš uolose iškirstos olos, kitados galėjusios būti mirusiojo giminių ir draugų maldos vieta, leidžiasi tiesiai į sarkofagų vietą. Šachta – ne mažiau devyniolikos pėdų gylio, jos dugne rasta tik trys sarkofagai, nors erdvės čia daug daugiau. Du iš šių sarkofagų, kuriuose, be abejo, buvo palaidoti vyriausiojo žynio Amenemcheto ir jo žmonos, Harmachio, šios istorijos didvyrio, tėvų palaikai, be gailesčio sudaužė šį kapą aptikę arabai.

Arabai buvo sunaikinę ir abi mumijas, ieškodami tarp jų kojų paslėptų turtų, o paskui galbūt liekanas, kaip yra pratę, už kelis piastrus pardavę pirmam pasitaikiusiam keleiviui, nes nelaimingajame Egipte gyvieji pragyvenimo lėšų ieško didžiųjų savo prosenių kapuose.

Netrukus po to vienas žymus mokslininkas plaukė Nilu aukštyrį Abidą ir ten susipažino su arabais, kurie buvo apiplėšę

tą kapą. Jie išdavė jam tos vietos paslaptį ir taip pat pasakė, kad ten dar yra vienas neliestas sarkofagas. Jie paaiškino, kad tas atrodęs kaip neturtingo asmens, todėl jie palikę jį neatidarytą, be to, negalėję gaišti. Apimtas smalsumo sužinoti slėpinį karsto, kuris dar nebuvo iškoneveiktas, mano draugas dovanomis palenkė arabus, kad parodytų tą kapą. Kas buvo po to, perteiksiu jo paties žodžiais, kaip jis man parašė:

„Tą naktį praleidau netoli Seto šventyklos ir rytą atsikėliau dar prieš auštant. Su manimi buvo žvairas berniokas, vardu Ali, ir mažas, bet rinktinis būrelis padėjėjų. Praėjus valandai po saulės užtekėjimo atvykome į tą slėnį, kuriame buvo kapas. Tai nykus kraštas, į kurį saulė visą dieną žeria savo džiovinančią karštį, ir didžiulės rausvos uolos, kurių čia visur pilna, taip įkaista, kad negalima prie jų prisiliesti, o smėlis degina kojų padus. Ir šį rytą eiti jau buvo per karšta, todėl tam tikrą kelio tarpą turėjome joti asilais, – tik sakalas, kuris padangėje ties mūsų galvomis plaukiojo mėlyname ore, buvo vienintelis šios dykumos lankytojas, – kol galų gale atvykome prie didžiulio akmeninio pylimo, saulės ir smilčių nulyginto per šimtmečius. Čia Ali sustojo ir pasakė, kad kapas esąs po šiuo pylimu. Dabar nusėdome nuo savo asilų, palikome juos saugoti vienam felachų berniukui ir nuėjome prie uolų. Apačioje, prie jų pagrindo, pamačiau siaurą olą, į kurią žmogus vargiai galėjo įlįsti. Tai buvo šakalų darbas: anga ir tolimesnė kiaurymė buvo prinešta smėlio. Tačiau ši maža skylė buvo galimybė surasti kapą. Palyginti su lauke esama kaitra vėsoku urvu Ali ropojo pirmas, aš – paskui jį. Iš ryškios saulės šviesos patekome į baisią

tamsybę. Užsidegėme atsineštąsias žvakes ir gerai apsižvalgėme. Buvome didelėje ilgoje, žmonių išraustoje oloje, kurioje beveik nebebuvo smilčių. Sienose matėme religinių Ptolemėjaus laikų paprasto stiliaus paveikslų, tarp jų ir paveikslą didingo senio su ilga balta barzda, sėdinčio raižytoje kėdėje su lazda rankoje*. Prieš jį slinko žynių procesija, jie nešė šventas statulas. Dešinėje šios olos kertėje buvo keturkampė, tvarkingai juodoje uoloje iškirsta šachta, kuri vedė į tikrąjį karstų būstą gilumoje. Buvome atsinešę stiprią kartį, kurią perdėjome per angą, o prie jos pririšome virvę. Po to Ali, – apie kurią, jei galima jį išteisinti, reikia pasakyti, kad tai tikras nutrūktgalvis ir drąsus vagis, – sugavo virvę ir, įsikišęs užantin keletą žvakių, basomis kojomis atsispirdamas į slidžias šachtos sienas, pradėjo nepaprastai greitai leisti žemyn. Netrukus jis išnyko tamsoje, tik virvės judėjimas mums rodė, kad ten kažkas vyksta. Pagaliau virvė nustojo judėjusi, ir iš šachtos pasigirdo silpnas duslus garsas; iš jo supratome, kad Ali laimingai nusileido. Po to gelmėje suspindo silpna šviesa. Tai Ali užsidegė vieną žvakę. Šviesos pabaidyti šimtai šikšnosparnių beveik be perstojo ėmė kilti aukštyn tylutėliai, lyg dvasios. Dabar buvo mano eilė. Tvirtai aprištas virve buvau pamažu nuleistas į šventas gelmes. Tai nebuvo itin maloni kelionė. Jei mano padėjėjai būtų padarę kokią nors klaidą, tikriausiai būčiau ištiškęs. Be to, visą laiką šikšnosparniai daužėsi į mano veidą ir kibo į plaukus, o jais aš visada šlykštėjausi. Pagaliau po kelių kankinimo kybojimo ir

* Mano manymu, tai paties Amenemcheto paveikslas.

baimės minučių pasijutau atsidūręs siaurame koridoriuje šalia savo draugo Ali, apkibusio šikšnosparniais ir išprakaitavusio, iki kraujo nubrozdintais keliais ir krumpliais. Po to nusileido ir vienas arabas, kuris kaip jūreivis nusliuogė virve; kiti turėjo laukti viršuje. Taigi buvome pasiruošę ieškoti toliau. Ali ėjo priekyje su degančia žvake – mes kiekvienas nešėmės rankoje po vieną, – ir nuvedė mus į šoną ilgu perėjimu, kuris buvo beveik penkių pėdų aukščio. Pagaliau koridorius praplatėjo, ir mes atsidūrėme tikrame karstų būste, troškiausioje ir tyliausioje vietoje, kokioje tik man kada nors yra tekę būti. Čia buvo dusinamai tvanku. Buvome dideliame, uolose iškirstame, keturkampiam kambaryje, kurio sienose nematėme nei piešinių, nei skulptūrų. Iškėliau žvakę aukščiau ir apsidairiau. Ant grindų mėtėsi sudaužytų sarkofagų ir abiejų mumijų liekanos, kurias arabai buvo išmetę ieškodami turtų. Sarkofagų piešiniai buvo nepaprastai gražūs; gaila, nieko negalėjau suprasti, nes nemoku skaityti hieroglifų rašto. Apžiūrėjęs kaulus, supratau, kad čia būta vyro ir moters*. Vyro galva gulėjo atskirai nuo kūno. Pakėliau ją ir gerai įsižiūrėjau. Vyriškio būta visiškai nuskusto – to reikalavo papročiai, – o veidas buvo apdengtas auksiniais lapeliais. Nepaisant jų ir susitraukusios odos, veidas, mano manymu, buvo įspūdingesnis ir gražesnis už visus, kuriuos man yra tekę matyti. Tai buvo *labai seno vyro veidas*, o jo, net negyvo, bruožai rodė tik romumą ir kilmingą rimtį, kad net mane apėmė prietaringas pasibaisėjimas – nors, kaip

* Be abejonės, Amenemcheto ir jo žmonos.

tamsta žinai, esu pratęs matyti mirusiuosius. – Todėl galvą tuojau pat padėjau ant žemės. Antrasis, moters veidas, dar tebebuvo uždengtas keletu raiščių, kurių neleidau nuimti; aišku, kad tai turėjo būti graži aukšta moteris.

– Ten yra kita mumija, – pasakė Ali, rodydamas didelę tvirtą skrynią, kuri buvo verste nuversta į kampą, nes gulėjo ant šono.

Priėjau prie mumijos skrynios, norėdamas ją apžiūrėti. Ji buvo kruopščiai padaryta iš kedro medžio, tačiau be jokio įrašo ir be jokių piešinių.

– Iki šiol man niekuomet nėra tekę tokios matyti, – tarė Ali. – Matyt, laidotuvės turėjo būti skubios, todėl liko neužbaigta. Liečiau nuversti ją šalin kaip nevertingą.

Ilgai apžiūrinėjau mumijos dėžę, ir kuo toliau, tuo labiau ji ėmė mane dominti. Prieš tai išmėtyti mirusiųjų kaulai man buvo padarę tokį nemalonų įspūdį, kad buvau pasiryžęs nebeliesti nesugadinto karsto, bet dabar smalsumas įveikė, ir mes ėmėmės darbo.

Ali buvo atsinešęs plaktuką ir kaltą. Pastatėme karstą, jis pradėjo jį kalti uoliai ir vikriai, kaip patyręs kapų plėšikas. Netrukus Ali pastebėjo keistą šio karsto detalę: dauguma mumijų skrynių sukalama keturiais mažais užkalais – po du iš kiekvienos pusės. Taip pat šis turėjo aštuonis tokius užkalus. Tai bylojo, kad ją buvo norima ypač tvirtai užkalti. Pagaliau mums pavyko nukelti storą dangtį, nors ir gana sunkiai, nes jo būta beveik trijų colių storio. Mes pamatėme kūną, visą suvyniotą į tankią ir storą įmirkytą drobę (tai buvo nepaprastai keista).

Ali žiūrėjo į mumiją išplėtęs akis. Ir visai nenuostabu, nes ši visiškai skyrėsi nuo kitų. Dažniausiai mumijos guli aukštelininkos ir taip sustingusios, jog atrodo lyg išdrožtos iš medžio, o ši gulėjo ant šono ir, nepaisant aprišalų, jos keliai buvo truputį lenkti. Maža to, auksinė kaukė, kuria Ptolemėjaus laikotarpiu būdavo apdengiamas mirusiojo veidas, buvo nuslinkusi po galva.

Tai pamačius, nejučiomis kilo mintis, kad mumija dar turėjo gerokai judėti po to, kai buvo uždaryta karste.

– Keista mumija, – tarė Ali. – Žmogus dar nebuvo miręs, kai čia atsidūrė.

– Nesąmonė! – atsakiau. – Kas yra kada nors girdėjęs apie gyvą mumiją?

Iškėlėme kūną iš karsto, vos išsilaikydami neužtroškę nuo mumijos dulkių, ir tada pamatėme pusiau paslėptą audiniuose po ja pirmąjį savo radinį. Tai buvo papiruso ritinys, neatidžiai apvyniotas mumijos aprišalo gabalėliu. Atrodė, kad jis įmestas uždarant karstą*.

Ali godžiu žvilgsniu dirstelėjo į papirusą, bet aš pasiėmiau jį ir įsikišau į kišenę, nes buvome susitarę, kad viskas, ką rasime, bus mano. Po to pradėjome mumiją išvynioti. Ji buvo netvarkingai apvyniota labai plačiu ir stipriu aprišalu, vietomis paprastais mazgais suveržta taip, kad iš visko buvo matyti, jog darbas atliktas labai skubotai ir sunkiai. Tiesiai galvūgalyje gulėjo didelis gabalas drobės. Raiščių, kurie turėjo ją suveržti, nebuvo, ir ant

* Šiame ritinėlyje buvo trečioji neužbaigta mūsų pasakojimo dalis. Kiti du ritiniai buvo paprastos formos. Visi trys parašyti tuo pačiu braižu, ta pačia ranka, demotiniu raštu.

paties veido radome antrąjį papirusą. Ištiesiau ranką, norėdamas jį paimti, bet negalėjau. Atrodė, kad prilipęs prie stiprios, besiulės numirėlių drobės, į kurią buvo įvyniotas kūnas ir kuri buvo surišta kojūgalyje, kaip ūkininkai užriša maišus. Šis drobinis apdangalas, taip pat storai išvaškuotas, buvo iš vieno gabalo ir taip padarytas, kad tiko kaip drabužis. Paėmiau į ranką žvakę, apžiūrėjau ritinėlių geriau ir pamačiau, kodėl jis taip tvirtai laikėsi. Drobulė buvo sulipusi ir laikė priklijavusi papirusą prie panašios į maišą drobės. Negalėjau jo nutraukti, nesuplėšęs lapų*.

Vis dėlto aš jėga jį nuplėšiau ir įsikišau į kišenę.

Po to dirbome toliau tą baisų savo darbą. Labai rūpestingai atskyrėme į maišą panašų drabužį ir pagaliau pamatėme vyro kūną. Tarp jo kelių buvo trečiasis papiruso ritinys. Pirmiausia paėmiau jį, po to apšviečiau numirėlį ir gerai apžiūrėjau. Užteko tik pažvelgti į jo veidą daktarui, kad pasakytų, kaip jis buvo miręs.

Kūnas nebuvo pakankamai išdžiūvęs. Matyt, jis nelaikytas septyniasdešimt dienų natryje, todėl išraiška ir veido bruožai buvo geriau išsilaikę negu paprastai. Nesileisdamas į smulkmenas, tenoriu pasakyti, kad tikiuosi, *jog niekuomet daugiau nebeteks man matyti tokios išraiškos, kuri buvo šio numirėlio veide*. Net arabai išsigandę atšoko atgal ir pradėjo murmėti maldas.

Baigiant dar reikia pridurti, kad numirėliui nebuvo padarytas ir paprastas skrodimas, reikalingas balzamuotojams atlikti savo užduotį. Puikūs veido bruožai rodė vyrą buvus geriausių

* Tuo galima paaiškinti spragas paskutiniuose antrojo ritinio puslapiuose.

metų, nors jo plaukai jau buvo spėję pražilti, galinga figūra buvo nepaprastai petinga. Tačiau neturėjau laiko atidžiau visko ištirti, nes nebalzamuotas kūnas, išvyniotas ir gavęs oro, po kelių minučių pradėjo irti. Per penkias šešias minutes iš jo liko tik žiupsnis plaukų, kaukolė ir keletas didesnių kaulų. Pastebėjau, kad vienas blauzdikaulis, nebeatmenu, kairysis ar dešinysis, buvo lūžęs ir labai blogai sudėtas. Viena koja turėjo būti visu coliu trumpesnė už kitą.

Daugiau nieko negalėjome rasti, ir kai praėjo susijaudinimas, kurį sukėlė tvankumas, įtampa, mumijos kvapas ir visas vaizdas, jaučiausi labiau miręs negu gyvas.

Pavargau rašydamas, ir laivas labai supa. Šitas laiškas, žinoma, sausuma nueis į tėviškę, o aš dar plauksiu vandeniui, bet praėjus dešimčiai dienų po to, kai tu jį gausi, tikiuosi būti Londone. Tada tau papasakosiu ir apie malonius atsitikimus išlipus iš kapo, taip pat, kaip vadovas Ali ir jo sėbrai vagys visokiausiais būdais stengėsi mane įbauginti, kad atiduočiau jiems papiruso ritinius, ir kaip aš jiems pasitarnavau. Po to mėginsime perskaityti tuos papirusus. Manau, kad juose bus ne kas kita, o kopijos iš „Mirusiųjų knygos“, bet gali būti ir kas nors daugiau. Kad aš, suprantama, apie šį mažą nuotykį nutylėjau Egipte, nėra reikalo nė minėti, nes kitaip tikriausiai būčiau užsikrovęs ant sprando visą *Bulacquer* muziejaus valdininkų personalą, su diev, „mafich fineech“, kaip sakydavo Ali savo kalbos mišiniu!“

Mano draugas, šio laiško, iš kurio paėmiau čia pateiktą citatą, autorius, sutartu laiku atvyko į Londoną, o kitą dieną mudu apsilankėme pas vieną garsų mokslininką, kuris mokėjo

skaityti hieroglifus. Galima lengvai įsivaizduoti, kaip susikaupe stebėjome, kaip jis vikriai vynioja papirusus ir pro auksinius savo akinius studijuoja slėpiningus ženklus.

– Hm, – ištarė jis pagaliau, – vis vien, kad ir kas čia būtų, – tai visai ne nuorašai iš „Mirusiųjų knygos“. O šventas Jurgi! Kas gi čia? Kle-Kleo-Kleopat-ra! – O mielieji mano, prisiekiu, jog tai istorija to žmogaus, kuris gyveno Kleopatros laiku, garsiosios Kleopatros dienomis, nes čia drauge su jos yra ir Antonijaus vardas. Man čia užteks darbo šešioms mėnesiams, mažiausiai šešioms mėnesiams!

Dėl tos linksmos vilties jis iš tikrųjų prarado savitvardę; kaip vaikas šokinėjo po kambarį ir vis šaukė: „Aš jį išversiu, aš jį išversiu, o po to jį paskelbsime. Visi Europos egiptologai apkvaiš iš pavydo! O, koks radinys! Koks vertingas radinys!“

Ir tu, kurio žvilgsnis skverbiasi į šiuos puslapius, matai, jie čia išversti ir išspausdinti, tie papirusai guli čia prieš tave – dar neatrasta žemė, į kurią tu laisvai gali keliauti!

Harmachis tau kalba iš užmiršto kapo. Nutolsta laiko ribos, ir lyg žaibo apšviestas prieš tavo akis iškyla ateities paveikslas seniai praėjusių laikų tamsumos rėmais.

Jame pamatysi tuos abu Egiptus, kuriuose tylinčios piramidės remia dangų jau ištisus tūkstančius metų, – abu graikų–romėnų ir Ptolemėjaus Egiptus ir kitus du mirštančių hierofantų* Egiptus, pasenusius daugybe amžių ir vaitojančius po seniai žlugusios garbės atsiminimų našta.

* Visų slėpinių aiškintojų.

Jis tau byloja apie seną krašto valdinių ištikimybę, prieš žlugimą dar kartą šviesiai suliepsnojusią ir sulaikiusią galingą laiką, kuris nuvertė senuosius Egipto dievus.

Šiuose jo ranka prirašytuose lapuose tu pažinsi išdidžią daugiaveidę Izidę, tiesos tarėją. Susipažinsi su Kleopatra, ta ugnies dvasia, kurios kerintis grožis lėmė ištisų valstybių likimą. Perskaitysi, kaip Charmionė buvo sunaikinta tuo pačiu kardu, kurį ji kalė norėdama keršyti kitiems.

Tave, *einantį tuo pačiu keliu*, kuriuo kitados ėjo ir jis, sveikina *Harmachis*, kaltas dėl Egipto žlugimo, kai sumanė išsiskirti su šiuo pasauliu. Pasakodamas apie savo žlugusį gyvenimą, jis tau byloja, kas daugeliu atvejų gali įvykti ir tavo gyvenime. Iš tamsaus Amenti*, kur dabar atgailaudamas leidžia savo dienas, jis atvirai pasakoja tau *savo nuopuolio istoriją*, kaip jis, pasidavęs pagundai, užmiršo savo dievą, savo garbę ir tėvynę.

* Egiptiečių požeminis pasaulis arba skaistykla.

PIRMA DALIS

HARMACHIO RUOŠIMAS

PIRMAS SKYRIUS

HARMACHIO GIMIMAS. CHACHORŲ PRANAŠYSTĖS. NEKALTO KŪDIKIO NUŽUDYMAS

Prisiekiu Ozyriui, kuris ilsisi Abide, aš rašau tiesą!

Aš, Harmachis, pagal kilmę žynys tos maldyklos, kurią pastatė dieviškasis Setas, kitados valdęs Egiptą ir dabar, išsisteisinęs Ozyriui, valdantis Amenti. Aš, Harmachis, teisėtai dieviškos giminės ir iš tikrųjų kilęs iš karališkojo kraujo dvigubos karūnos bei faraonų aukštojo ir žemojo krašto. Aš, Harmachis, kuris nepagerbiau besiskleidžiančio mūsų vilties žiedo, kuris nukrypau nuo garbingo savo bočių tako, kuris užmiršau Dievo balsą, nes savo ausis atvėriau moters balsui, aš, puolęs Harmachis, kuriame susikaupė visa žemiškoji kančia ir skausmai, kuris patyriau baisią gėdą, kuris išdaviau, kuris, netekęs laikinojo išganymo, netekau ir amžinojo, aš, nusipelnęs amžino prakeikimo, tai rašau ir prisiekiu tuo, kuris ilsisi Abide, kad rašau tiesą.

O Egipte! – Tu brangi Chamo žeme, kurios juoda dirva maitino mirtingąją mano dalį! – Tu, krašte, kurį aš išdaviau! – O Ozyri! – O Izide! O Horai! – Jūs, Egipto dievai, kuriuos

išdaviau, jūs šventyklos, savo kolonomis remiančios dangų, kurio religiją aš išdaviau! – O karališkasis senųjų faraonų kraujau, kuris teki mano gyslomis, kurio dorybę aš išdaviau! – tu nematomoji viso, kas gera, dvasia! Ir tu, o likime, kurio svarstyklės aš laikiau savo rankose, – išklausk mane, ir paskutiniojo teismo dieną būk mano liudininkas, kad rašau tiesą!

Kai aš tai rašau, anapus derlingų laukų šniokščia raudonas Nilas, lyg būtų nusidažęs krauju. Priešaky ant tolimų Arabijos kalnų plieskia saulė ir beria spindulius iki šventyklų to Abido, kuris manęs nebepažįsta; aukos tebeaukojamos, akmeniniai skliautai tebeaidi nuo žmonių maldų. Aš, visos gėdos ir niekybės ženklas, iš vienišos savo kalėjimo bokšto celės dar regiu plevėsuojančias vėliavas, kurios puošia tavo bokštus, Abide, ir girdžiu himnus, kai iškilminga profesija traukia iš vienos šventyklos į kitą.

Abide, žuvęs Abide! Mano širdis niekuomet nenustos tavęs garbinusi. Nes ateina diena, kurią dykumos smiltys pripildys tavo slėpiningas šventąsias menes! Tavo dievybės bus prakeiktos, o Abide! Naujas tikėjimas tyčiosis iš tavo šventyklų, ir vienas po kito romėnų vadai pradės įsakinėti eilėms šventosiose tavo tvirtovės sienose! Aš verkiu – verkiu kruvinomis ašaromis, nes mano kaltė, kad ši nelaimė tave prislėgė, ir todėl per amžių amžius man gėda!

Tai ir aprašysiu tolimesniuose puslapiuose.

Čia, Abide, aš gimiau. Aš esu Harmachis, o mano tėvas buvo vyriausiasis Seto šventyklos žynys. Tą pačią dieną, mano gimimo dieną, pasaulio šviesą išvydo ir Kleopatra, Egipto

karalienė. Savo jaunystę praleidau anuose laukuose, prižiūrėdamas dirbančius žmones, ir kada tik panorėjęs įeidavau į erdvius šventyklos kiemus ir išeidavau iš jų. Apie savo motiną nieko nežinau, nes ji mirė, kai dar buvau prie jos krūtinės. Bet prieš mirtį, viešpataujant Ptolemėjui, kaip man pasakojo viena sena moteris, vardu Atua, ji iš vienos dramblio kaulo dėžutės išėmusi auksinę ureuso angį, karališkosios Egipto didybės simbolį, apjuosė ją man per kaktą. Ir tie, kurie matė ją taip darant, manė, kad Dievybė nubaudusi ją pamišimu, ir savo pamišime ji išpranašavusi, kad makedoniečių dienos esančios suskaičiuotos ir kad Egipto skeptras vėl atiteksiąs tikram senos čionykštės karalių giminės ainiui. Kai mano tėvas, senas vyriausiasis žynys Amenemchetas, kurio vienintelis sūnus buvau, įėjo ir pamatė, ką darė mirštanti jo žmona, pakėlė rankas į dangų ir meldėsi dėkodamas Neregimajam, kad jis jam atsiuntė šį ženklą. Ir kai jis maldavo chatchoras*, mano motiną aplankė pranašystės dvasia; pakilusi iš savo patalo ir triskart puolusi ant žemės prieš lopšį, kuriame aš miegojau karališkąja angimi papuošta kakta, ji garsiai sušukusi:

„Laiminu tave, mano augintas vaisiau! Laiminu tave, karališkasis vaike! Laiminu tave, kuris ateity būsi faraonas! Laiminu tave, kilnysis, kuris išvaduosi tėvynę, tu dieviškoji atžala, kilusi iš Izidės! Būk tyras, ir tu viešpatausi, išvaduosi Egiptą, tavęs niekas negalės sunaikinti. Bet, jei tu pulsį savo gundymo valandą, tada tave prislėgs visų Egipto dievų prakeikimas,

* Egiptiečių likimo deivės.

karališkųjų tavo bočių, kurie prieš tave buvo valdę kraštą nuo Moro laikų, praeikimas. Po to tu būsi menkas visą savo gyvenimą, o po mirties Ozyris tave atstums, teisėjai Amenti kalbės prieš tave, ir Setas, ir Sekatas, keršytojai už visus nusikaltimus, tave kankins, kol tavo nusikaltimas bus apgailėtas, kol po amžių ūkanų Egipto dievai vėl bus garbinami Egipto šventyklose ir kai bus palaužta priespaudos jėga, kai visai bus nušluoti svetimųjų pėdsakai ir visa padaryta taip, kaip tu prieš savo silpnybę būtumei turėjęs padaryti!“

Po šių žodžių pranašystės dvasia vėl apleido mano motiną, ji negyva krito ant lopšio, kuriame miegojau, ir aš nubudau klykdamas.

Mano tėvas Amenemchetas, vyriausiasis žynys, išsigandęs visas drebėjo, buvo labai susirūpinęs ir baimės kankinamas tiek dėl tų žodžių, kuriuos chatchoros buvo ištarusios mano motinos lūpomis, tiek dėl to, kad tai, ką ji sakė, buvo Ptolemėjų išdavimas. Jis žinojo: jei tos kalbos pasieks Ptolemėjaus ausis, faraonas pasiųs savo karius, kad jie nužudytų kūdikį, kuriam pranašaujama tokia ateitis. Todėl mano tėvas uždarė duris ir visus čia buvusius prisaikdino šventu savo valdžios ženklui ir siela to, kuris guli greta jų palaidotas po akmenimis, kad niekas to, ką buvo matęs ir girdėjęs, niekada niekam nepaminės nė vienu žodžiu.

Tarp čia esančių buvo ir senoji Atua, kuri kitados buvo mano motinos žindytė ir labai ją mylėjo; ir tomis dienomis, nežinau, kaip yra buvę praeity ir kaip bus ateity, nebuvo tokios priesaikos, kuri būtų galėjusi priišti moters liežuvį. Ir taip

Skaitykite likusius
364 iš **384** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Garsiausia visų laikų moteris, pavertusi savo meilės vergais net du Romos valdovus: Gajų Julijų Cezarį ir Marką Antonijų.

...Harmachis, palaidotas gyvas, kalba iš užmiršto kapo ir atvirai pasakoja tau savo nuopuolio istoriją, kaip, pasidavęs pagundai, užmiršo savo dievus, savo garbę ir tėvynę dėl Kleopatros, ugnies dvasios, kurios kerintis grožis lėmė išisų valstybių likimus...

Garsiausiame ir milijonus skaitytojų sužavėjusiame H. R. Haggardo romane „Kleopatra“ pasakojamos keistai persipynusios gyvenimo istorijos: Egipto karalienės Kleopatros ir žymiausio tų laikų karvedžio Marko Antonijaus meilės bei karališkosios kilmės egiptiečio Harmachio nuopuolio. Jos glaudžiai susijusios, o gal net nulėmė galutinį dviejų iškiliausių antikos kultūrų – Egipto ir senovės Graikijos – žlugimą.

Harmachis – gyvas faraonų kraujo linijos, saugomos Izidės, palikuonis, pašauktas nuversti Kleopatrą bei išvyti graikus ir romėnus, kad atkurtų Egipto aukso erą.

Tačiau išvydęs karalienę, spinduliuojančią iki šių laikų nepralenktu kūnišku grožiu ir jos Kipro žibuoklių spalvos akis, sudegina savo sielą, blaškydamasis tarp griežtos pareigos ir begalinės karštos meilės.

Tuo tarpu Marko Antonijaus ir Kleopatros meilė ir žūtis – vienas iš sunkiausiai paaiškinamų tragiskų istorijos įvykių. Kodėl Kleopatra pabėgo iš kovos lauko Akcija mūšio metu ir kodėl Antonijus nuskubėjo paskui ją, leisdamas sunaikinti savo laivyną ir kariuomenę? Kodėl du galingiausi ir gražiausi epochos žmonės pasirinko mirtį: vienas nuo kardo, o kita – nuo gyvatės nuodų?

Jūsų rankose – vienas didingiausių romanų apie senovės Egiptą ir tūkstantmečius neblėstančią jo legendą – karalienę Kleopatrą, kurios kerams neatsispyrė galingiausi pasaulio vyrai.

DIDINGAS ROMANAS APIE EGIPTO ŽLUGIMĄ, MEILĘ IR IŠDAVYSTĘ

Jeigu jums patiko tokie istoriniai romanai, kaip „Ben Huras“ ir „Quo vadis“, privalote perskaityti ir romaną „Kleopatra“.

OBOLYS

nuo 2014

facebook.lt

ISBN 978-609-484-560-4

9 786094 845604

www.obolys.lt

Knygos paplūsi, įdomybių ir išsukio neribojama

KITI FORMATAI:

Audinė knyga

Elektroninė knyga

Mažiau nei už 1000 litų
Stokantės knygos yra greičiau